

kunde ikke danne os noget paalideligt Skøn ved egen lagttagelse, vi maatte stole paa Regeringen, tro paa, at nu endelig havde den taget det Standpunkt at ville have alle Forhold klart baade for sig selv og for Befolkningen. Vort Standpunkt den Gang var sagligt; vi tog sagligt paa det af Regeringen forelagte Forslag, bedømte det ud fra saglige Betragtninger, stemte til sidst for det, efter at det havde vist sig umuligt at faa Regeringen til at gøre Indrømmelser overfor os — vi fik smaa Indrømmelser paa enkelte Punkter, men i det store og hele blev Regeringen ved sit en Gang tagne Standpunkt, at Lovforslaget skulde gennemføres i det væsentlige saaledes som af Regeringen forelagt.

Vi ønskede, at Staten skulde indtræde paa en anden Maade, end Tilfældet blev, idet vi ønskede, at Staten skulde være Ejer af Banken, da Staten dog efter vor Opfattelse paatog sig Forpligtelse for den i hvert Fald moralsk og i Virkeligheden ogsaa faktisk, hvis man ikke paa ny vilde stille sig i den Situation, at man gav Befolkningen den største Anledning til at tvivle paa, om det overhovedet var muligt at tro paa noget af det, der blev sagt denne Sag vedrørende. Vi krævede, at den gamle Aktiekapital, som efter vort Skøn faktisk var ude af Verden allerede paa dette Tidspunkt, helt skulde forsvinde; men Regeringen opretholdt den Fiktion, at den endnu delvis bestod. Som bekendt blev den nedskrevet fra 100 Mill. Kr. til 10 Mill. Kr., og da Bankens Ledelse blev valgt, viste det sig, at Regeringen ogsaa gav den gamle Aktiekapital Repræsentation i Bankraadet, uagtet det burde være vitterligt for alle, og i hvert Fald burde være det for den højtærede Regering, at paa det Tidspunkt, Udnævnelserne fandt Sted, eksisterede den gamle Aktiekapital slet ikke.

Følgen af, at man har opretholdt den Fiktion, at der endnu er noget tilbage af den gamle Aktiekapital, har været, at der handles med den; en Tid lang handlede der med de gamle Landmandsbankaktier til en Kurs af 15, nu hører jeg, at den er gaaet ned til det halve. Ethvert Menneske kan dog sige sig selv, at denne Aktiekapital ingen som helst Værdi har, at der ikke er nogen som helst Rimelighed i at antage, at den hverken i vor eller vore Børns Tid skulde faa nogen Værdi. Jeg siger derfor til Regeringen: Denne Aktiekapital maa nu forsvinde. Vi kan ikke leve videre paa

den Usandhed, at der er noget tilbage af den gamle Aktiekapital — der er hverken noget tilbage af den gamle eller af den nye Aktiekapital, det er det sande Forhold!

Hvis man i September Maaned havde villet følge vort Raad, havde meget set anderledes ud. I Juli Maaned tilvejebragte man ikke Ro om Banken, og man gjorde det heller ikke i September, men naar man ikke kan skabe Ro og Tillid til et Pengeinstitut, er det fuldkommen ugørligt at holde det oppe. Den første Betingelse for, at en Bankvirksomhed kan foregaa paa normal Maade, ja, at den overhovedet i Længden kan foregaa, er, at der er Tillid til Ledelsen, at der er Tro paa, at de Penge, man bringer ind i Banken, kan man ogsaa, naar man har Brug for dem, gaa hen og hæve igen. Her er Tale om uhyre Beløb, mange Hundrede Millioner Kroner, og det er ikke saa underligt, at de, der har indskudt dem, bliver ængstelige, naar Forholdene viser sig at være saa usikre, som Tilfældet har været hidtil.

Det er noget uhørt, vi her staar overfor. Fem Maaneder efter, at vi har tilvejebragt en ny Aktiekapital og en ny Reservefond paa i alt 100 Mill. Kr., staar vi nu i den Situation, at ogsaa dette uhyre Beløb er formøblet. Hvor kan Regeringen dog mene, at den nu kan komme og faa Rigsdagens blanke Tilslutning en Gang til? Det er mig ufatteligt, at Regeringen kan tro paa, at nogen i denne Sal eller i Befolkningen kan have Tillid til den i dette Spørgsmaal. Men denne Regering er jo i Besiddelse af en overordentlig stor Selvsikkerhed. Jeg hørte i Gaar og i Forgaars med Forundring, at den højtærede Indenrigsminister — hvis Evner jeg paa mange Omraader sætter højt — afviste, som om det var en Sag, der var Regeringen uvedkommende, at der er 60 000 arbejdsløse her i Landet, Socialdemokratiets Krav om at tage mere Hensyn, end Tilfældet hidtil har været, til Industrien og Erhvervslivet her i Landet og den store Skare af arbejdsløse, afviste det blankt, haanligt og vred, som om det var en Sag, han følte sig fornærmet over at skulle blive stillet overfor paa den Maade, som Tilfældet var. Jeg undrede mig over, at Ministeren kunde gøre det, eftersom jeg vidste, at Regeringen maatte komme i Dag til Rigsdagen og bede om Socialdemokratiets Hjælp til at faa skabt Mulighed for, at Landmandsbanken kan fortsætte, saa at det hele ikke bryder sammen her i Landet.

Det, man her kræver, er Statens ube-